

DZOGCHEN PERSPEKTİFİNDEN SIĞINMA VE
BODHICITTA OKUMALARI

(A DZOGCHEN PERSPECTIVE ON RECITING THE
REFUGE AND BODHICITTA)

JAMES LOW

21- 22 KASIM 2009 TARİHLİ BİR SEMİNERDEN ALINDI

MANNHEİM, ALMANYA

DANIEL BEIERSTETTEL TARAFINDAN YAZIYA DÖKÜLDÜ

BARBARA TERRIS VE JAMES LOW TARAFINDAN DÜZENLENDİ

Türkçe çeviri : 14.11.2020 – Mesut ÜK

Alıntılar

Kendi kaynağımız/tabanımız olan açık genişliğe uyanışımızda doğal halimiz veya Dharmakaya'yız. Deneyimin dolaysız, ikilik içermeyen alanına açılışımızda ışık saçan halimiz veya Sambhogakaya'yız. İçinde tezahür ettiğimiz belirli duruma açılış ve yanıt verişimizde, iletişim halimiz veya Nirmanakaya'yız.

Bazı Batılı uygulayıcılar, son hayatlarında Tibetli bir yogi olduklarına dair fanteziler üretiyor ya da bir gün birilerinin onları büyük bir reenkarnasyon, bir tulku olarak tanıyacağına dair hayaller kuruyorlar. Bu fanteziler anlaşılabilir olsa da bir yararları yoktur zira sıradan olmak çok özeldir. Sıradan olan her yere gidebilir. Eğer ünlü olursanız, gidemeyeceğiniz birçok yer, yapamayacağınız pek çok şey olacaktır.

Bodhisattva uygulamasının özü, rahat ve açık kalmak ve kendimize, kendisini gösteren durumlara uyumlu bir yanıt olarak tezahür etme izni vermektir. Bodishattva yolunda ilerledikçe ne kadar kısıtlandığımızı ve denizde suyun bizi tutup geri çekişine benzer bir tür dip akıntısının mevcut olduğunu daha çok fark ederiz. Buna karşı koymak için ihtiyacımız olan bilgelik uygulaması yapmaktır. Ne kadar çok bilgelik uygulaması yaparsak, o kadar sakin ve huzurlu oluruz. Bunun ardından gelecek tehlike kuşkusuz ki, rahatsız edilmeme isteği olacaktır; bunun da gündelik dünyaya ve diğerleriyle olmaya geri dönme suretiyle düzeltilmesi gerekir. İlk başlarda, uygulamalarımız sırasında daha çok berraklık bulur; ancak ardından dünyaya geri döndüğümüzde daha çok aldaniş yaşarız.

DZOGCHEN PERSPEKTIFINDEN SIĞINMA VE BODHICITTA OKUMALARI

(A DZOGCHEN PERSPECTIVE ON RECITING REFUGE AND BODHICITTA)

Burada 'Ngakpa Evi' olarak bilinen yerde toplandık. 'Ngakpa' terimi, mantra kullanan kimse anlamına gelir. Mantra, *Nngak*, bir konuşma işlevidir ve konuşma, enerji ile bağlantılıdır. Her zaman soluk alıp verir, solumayı durdurduğumuzda ise ölürüz. Nefes boğazdan yukarı hareket ederek ses tellerine geldiğinde belirli sesler üretmek için kullandığımız belirli titreşimlerle yüklenilir ve konuştuğumuz diller vasıtasıyla anlaşılan sesler üretilir.

Tibet geleneğinde sesli okuma çok önemlidir. Avrupa'da insanlar her zaman yüksek sesle okurdu. Sessiz okuma Onuncu Yüzyıla kadar manastırlarda töreye uygun ve kabul edilebilir değildi. Okul çağındaki çocuklar yakın geçmişe kadar ezberleme amaçlı yüksek sesle okuma tekrarlarına çok fazla vakit harcıyorlardı. Sesli okumakla ezberlemek arasındaki bağlantı çok önemliydi. Herkes şiir ezberler ve şüphesiz çoğu insan, İncil'in oldukça geniş bölümlerini ve ilahileri ezbere bilirdi.

Oysa bugünlerde, eğitimin çok erken aşamalarındaki çocuklar dahi sessiz okumaya teşvik ediliyorlar. Ses çıkararak başlıyor, sonra çabucak sessiz okumayı öğreniyorlar –küçük çocuklar okurken ağızlarının hareket ettiğini görebilirsiniz- ama daha sonra okumaları tamamen içsel hale geliyor. Bu durum dil ile etkileşimin enerjik niteliğini insanın bilişsel etkileşiminden ayırıyor. Okuma, ortaya çıkan deneyimin ortak alanına bir katılım işlevi gören ses çıkarmaktan ziyade, bir soyutlama olarak anlamdan ibaret hale geliyor.

Genel anlamda, bugünlerde birçok insan oldukça sessiz; örneğin artık mallarını bağırarak satan sokak satıcılarımız yok. Ne var ki en hayret verici yeni icat olan cep telefonları sayesinde, insanlar ortalık yerde çok fazla gürültü yapıyor ve buna hakları olduğu hissine kapılıyorlar. Ne yazık ki birlikte gürültü yaptıkları, yanlarında bulunan gerçek bir kişi değil, çok uzaktaki birisi. Bu çok garip. Trende birlikte sessizce otururken bitişimizdeki kişi çok uzaktaki biriyle telefonda konuşuyor ve biz de ne dediğini duyuyoruz. Burada üstü kapalı bir kural geçerli: duyabilirsin ama konuşamazsın, çünkü onlar 'özel bir görüşme' yapıyorlar. Bu, içe bükülme (retrofleksiyon) alışkanlığımızı, aslında ani ve dolaysız olarak dünyaya gelebilecek olan yanıtımızı içimize geri döndürme alışkanlığımızı ziyadesiyle teşvik ediyor.

Ses çıkarmak, varoluşumuzun dünyanın bir parçası olduğunu ve dünya üzerinde bir etki yarattığımızı kabul etmenin bir unsuru olduğu için çok önemlidir. O kimliğimiz olarak adlandırdığımız şeyin bir parçasının etkileşim süreciyle yaratıldığını; etkileşimin dışsal akışının, dışsal diyalogun, içsel bir diyalog tarafından kopyalandığını anlamamıza yardımcı olur. Aslında zihinsel süreçlerimizin yapısı diyaloga dayalıdır.

SİĞİNMA VE BODHICITTA

སངས་རྒྱལ་ཚེས་དང་ཚོགས་ཀྱི་མཚོག་རྣམས་ལ།
 བྱང་ཆུབ་བར་དུ་བདག་ནི་སྐྱབས་སུ་མཚི།
 བདག་གིས་སྦྱོན་སོགས་བགྱིས་པའི་བསོད་ནམས་ཀྱིས།
 འགྲོ་ལ་ཕན་ཕྱིར་སངས་རྒྱལ་འགྲུབ་པར་ཤོག། །།

སངས་རྒྱལ་ཚེས་དང་ཚོགས་ཀྱི་མཚོག་རྣམས་ལ།

SANG GYE	CHO	DANG	TSOG	KYI	CHO	NAM	LA
<i>Buda</i>	<i>Dharma ve</i>		<i>Sangha</i>	<i>onun yüce,</i>		<i>(çoğul)</i>	<i>ona</i>
			<i>meclis</i>	<i>en iyi</i>			

Buda, Dharma ve Mükemmel Olanların Meclisi'ne

བྱང་ཆུབ་བར་དུ་བདག་ནི་སྐྱབས་སུ་མཚི།

JANG CHUB	BAR DU	DAG NI	KYAB	SU	CHI
<i>aydınlanma</i>	<i>kadar</i>	<i>ben</i>	<i>sığınma için</i>	<i>gitmek</i>	

Aydınlanmaya dek sığınıyorum.

བདག་གིས་སྦྱོན་སོགས་བགྱིས་པའི་བསོད་ནམས་ཀྱིས།

DAG	GI	JIN	SOG	GYI PAI	SO NAM KYI
<i>Ben</i>	<i>yapıyor</i>	<i>cömertlik</i>	<i>diğer mükemmellikler¹</i>	<i>yapmak, uygulama</i>	<i>erdem vasıtasıyla</i>

Cömertlik ve diğer mükemmellikleri uygulama erdemiyle

འགྲོ་ལ་ཕན་ཕྱིར་སངས་རྒྱལ་འགྲུབ་པར་ཤོག། །།

DRO	LA	PHEN	CHIR	SANG GYE	DRUB PAR	SHO
<i>tüm varlıklar</i>	<i>ona</i>	<i>yarar</i>	<i>amacı ile</i>	<i>Buda</i>	<i>başarmak</i>	<i>olsun</i>

Tüm varlıkların yararı için Budalığa ereyim

BUDA, DHARMA VE SANGHA'YA

AYDINLANMAYA DEK SİĞİNİYORUM.

CÖMERTLİKTEN VE DİĞER MÜKEMMELLİKLERDEN DOĞAN ERDEMLE

TÜM DUYUMSAYAN VARLIKLARIN YARARI İÇİN AYDINLANMAYA ULAŞAYIM.

¹ Altı Paramita ya da mükemmellik; cömertlik, disiplin, sabır, sebat, meditatif konsantrasyon ve bilgeliktir.

Bu Sığınma ve Bodhicitta Duası, tüm Tibetlilerin bildiği çok yaygın bir duadır. Sesin tabiatına vücudumuz boyunca yankılanma şansı vermek için bunu oldukça yavaş okuyabiliriz. O zaman kelimelerin bilişsel yorumu, sesin enerjik tabiatı, nefesin mevcudiyeti ve bu üçünün kaynaklandığı engin boşluk bir arada tutulabilir.

Dua, aydınlanmaya ulaşıncaya kadar Buda'ya, Dharma'ya ve Sangha'ya sığınacağımızı söyler. Sığınmanın ne anlama geldiğini düşünmeliyiz. Buda'yı bir tür baba figürü olarak düşünüp onu büyük, güçlü, tüm cevapları bilen, her şeyi yapabilen, diğer insanlarınkinden daha iyi olan bir baba gibi görebiliriz. Bu bakış açısından Buda kral gibidir ve bu nedenle de onu bir tahta oturturuz. Muhakkak ki bu, kendi babamız açısından düşündüğümüzde, bizim de çocuk yerinde olmamız gerektiğini ve çocukların aydınlanmadığını, yetişkinlerin aydınlandığını ima eder. Bir baba aramakla ilgili olduğumuz sürece, kendimizin dışında bir şey yapıyor oluru ki bu da uyanışı imkânsızlaştırır. Babanın geleneksel işlevlerinden birisi, "Şimdi uyku vakti. Haydi, yatağa" demektir. – "Ben uyanık kalmak istiyorum" – "Hayır, hayır, hayır, çabuk yatağa git." Çocuk uyumaya hazır değildir, fakat onlara kendi deneyimlerine güvenemeyecekleri öğretilmektedir.

Dzogchen pratiğinin amacı 'hazır olmanın' doğasını anlamaktır. Dzogchen açısından bakıldığında biz zaten her zaman açıklık durumundayız. Uyanış ve aydınlanma yeni bir deneyim, kazanılacak bir şey değil, her zaman mevcut olan uyanık açıklığın, aldanışın enerjisiyle iç içe geçişini görme niteliğidir. Uyanışa engel olan aldanışımız değildir. Onu defedilmesi gereken bir şey olarak gördükçe, iki öğemiz olacaktır: 'iyi durum' ve 'pek de iyi olmayan durum'. Bu da, ancak bulunduğumuz 'pek de iyi olmayan' durumdan 'iyi duruma' geçerse mutlu olabileceğimiz inancını doğurur.

Bu görüşün sorunlu yanı, başka bir yere gittiğimizde, kendimizi de olduğumuz gibi yanımızda götürmemizdir. Göçmenler daha iyi bir yaşam için Almanya'ya geldiklerinde birer Alman'a dönüşmezler. Almanya'da yaşayan yabancılar olurlar: Kendi dillerine, kendi kültürlerine, kendi yemek pişirme biçimlerine sahiptirler ve buna rağmen buradadırlar. Çocuklar okula devam eder, Alman dilinde konuşma yetenekleri giderek olgunlaşır ve bir nevi Alman olurlar ama gerçekten Alman olamazlar. Bu oldukça büyük bir sorundur. Aynı şekilde biz de 'Aydınlanacağım! Eğer aydınlanma ülkesine gidersem, aydınlanma ülkesindeki ben olacağım.' diye düşünürüz. Heyhat, anadilim samsara. Çayın yanında samsara-burger yemeyi, yanında da bağlanma mayonezine ve cehalet ketçabına batırmak için karmik cips almayı seviyorum. Ama bu yemeği Budaistan'da hazırlamaya kalkışırsam Budalar bedbaht olur ve "Burada yaşamak istiyorsan, bizim yemeklerimizden yemelisin" derler. Sorun budur.

Öyleyse temel sorun kimlikleşmedir: Benlik duygumuzun temeli nedir? Biz neyden inşa edildik? Sığınmak, kendimizi başka bir yerlerdeki bir takım güzel şeylere yansıtaktan ziyade, kendi gerçeğinde mevcut olma uygulamasıdır. Buda ile ilişkide mevcut olma, Dharma ile ilişkide mevcut olma ve Sangha ile ilişkide mevcut olma...

SİĞİNMA

Bunu birlikte okuduğumuzda Buda'nın önümüzde durduğunu hayal ederiz. Buda'nın biçimini ışıklı, yarı saydam şekilde tasavvur ederiz. Gökkuşağı gibi içini görebiliriz. Buda bütün öğretmenleri temsil eder ve uygulama bize onlarla her zaman ilişkide olduğumuzu hatırlatır. Tüm Budaların kalbi, kavranabilir, elle tutulup yakalanabilir hiçbir katılık içermeyen açıklık ya da boşluktur. Bizim kalbimiz de açık ve boştur. Sığınma, boşluğun boşlukla bağlantı kurmasıdır. Farkındalığımızın gökyüzü benzeri niteliği ve tezahür eden Budaların gökyüzü benzeri doğası ayrılmazdır.

Dharma'nın anlamı hakikat, yani aslında şeylerin nasıl olduğudur. 'Değiştirilemez olan' demektir. Tibet dilinde Buda kelimesi, '*sang gye*', iki kısımdan oluşur. İlk kısım, '*sang*', saf, saflaştırıcı, herhangi bir sınır ya da şarttan azade anlamına gelir. '*Gye*' yaygın, ışıklı, gerekli olan her şeyle dolu anlamındadır. Bu iki unsur Dzogchen'in iki temel unsuruyla, Kadag ve Lhundrup ile birbirine bağlanır. İlksel saflık ya da *Kadag, Trekchöd* uygulamasının odağıdır ve aslında katılma ve sınırlamanın kaldırılmasıdır. '*Gye pa' ise Lhundrup*, ikilik içermeyen deneyim alanının dolaysız varlığı anlamı taşır ki bu da *Thögal uygulamasına denktir*.

Tüm deneyimimiz sürekli bir düşünce, duygu akışıdır ki tüm bu anlar kendilerini farkındalığımızın açık alanında ifşa ederler. Zihnin, farkındalığın kendisinin hareketsizliği, hareketle ve deneyimlediklerimizin tümünün fasılasız değişimiyle ayrılmazdır. Bu Dharma'ya sığınmanın niteliğidir. 'Dharma' terimi aynı zamanda 'fenomen' anlamına gelir. Öyleyse bu bağlamda Dharma'dan bahsettiğimiz zaman, her şeyin gerçek doğası – Sanskritçe *Dharmatā* – ve aynı zamanda, her bir fenomenin an içerisindeki özgün niteliği anlamlarına gelir.

Sangha'ya sığınırız. Sangha, bir grup, bir toplanma, bir örgüt demektir. Örgütlenen nedir? Nesne ve özne. Her şey Sangha'dır: kutsal Bodhisattva-Sangha; keşişlerin ve rahibelerin Sangha'sı; otomobillerin Sangha'sı; elmaların Sangha'sı; hatta kasapların Sangha'sı. Birinin bağlandığı her şey Sangha'nın parçasıdır ve hayatta olduğumuz sürece, her zaman bir şeylere bağlıyız.

Genel Budist öğretilerde öldüğünüz zaman hemen cehenneme gitmenize neden olacak beş kötü şey listelenir. Bunlardan birisi, Sangha'da bölünmeye neden olmaktır. Bunu nasıl yaparız? '*Bu iyi oysa şu iyi değil.*' diyerek. Bu öğleden sonra, birçok insan futbol maçına gidecek ve 'En büyük Mannheim' diye bağıracaklar. Bu şekilde her fırsatta dünyayı iyi olan ve pek o kadar iyi olmayan şekilde ikiye böleriz: *bizim grubumuz, bizim ailemiz, bizim mesleğimiz, bizim dinimiz*. Ama daha derin bir seviyede, her şey bizimle şu anda bağlıdır. Burada ve şimdide, her şey şu anda bizimle birlikte. Bu dolaysız lahzadan sonra kategorilerimizi araya sokar; makaslarımızı çıkarır, parçalara böler ve 'iyi – kötü; doğru – yanlış' deriz.

Sığınırken önemli olan nokta rahat ve mevcut olmak ve olan biten her şeyle açık ve bağlantılı kalmaktır. Bu sayede görünen ve kaybolan her şeyin geçici tabiatını görür ve bağlanmanın doğasını anlamaya başlarız. Mannheim gibi bir kentin bir futbol takımı ve stadyumu olduğu zaman, insanlar o futbol kulübünün taraftarı olurlar. Bunu yıllar boyunca sürdürebilirler ve bu zaman zarfında oyuncular değişir, yöneticiler değişir ve takımın başarısı artar ve azalır. Öyleyse taraftarı oldukları şey nedir? Aslında onlar hayatın sürekli değişen akışına bir devamlılık hissi vermek için kullanılabilen muğlak bir kavramın taraftarıdır.

Düşüncelerimizin kendilerinin ne kadar geçici olduğunu ve nesnelere bir sürekliliği olduğu deneyiminin aslında kendileri de tümüyle geçici olan düşüncelere dayandığını fark etmeye başladığımızda, 'her şey illüzyondur' denilirken neyin kastedildiğini de anlamaya başlarız. Bu ortada hiçbir şeyin var olmadığı anlamına gelmez; daha ziyade, olanın bir inşadan ibaret olduğu anlamına gelir. Bu inşa faaliyetinin ortak yaratımına katılan da bizzat kendi zihnimizdir.

Öyleyse sığınma, şeylerin nasıl olduklarına dair alışılmış fikirlerimizin sarhoşluğundan ziyade, anda mevcut olmaya ve şeylerin gerçek doğasına açık olmaya kendimizi adamaktır. Bu açık olma uygulamasına, ne olursa olsun olan her şeyle birlikte mevcut olmaya kendimizi adanmak, şeyleri tam tamına oldukları gibi görmek için kendimize izin vermek anlamına gelir. Buna bize şeylerin aslında gerçekte oldukları gibi olmadıklarını söyleyen sarhoş edici düşüncelerin görünüp kayboluşunu görmek dahi dâhildir. Başka bir ifadeyle, cehalet zihinde, şeylerin gerçekten kendilerinden kaynaklanan bir varlıkları olduğunu ve gerçek olduklarını söyleyen ve yine kendi yaratımı olan düşünceler şeklinde görünür ve kaybolur.

Tıpkı çocukların Noel Baba'ya ve Mickey Mouse'a inandıkları gibi, biz de elimde tuttuğum şu bir bardak suya inanırız. Bardağın kendisine ait bir gerçekliğe sahip olduğu, kendi içinde kendiliğinden mevcut olduğu aşikâr görünür. Ancak, bizim için bu her zaman zihinsel bir olay, imgelemimizin bir ürünüdür. Bu nedenle bardak Mickey Mouse'la aynı doğaya sahiptir. Televizyon seyrederseniz Mickey Mouse'u görebilirsiniz ve Mickey Mouse size güldürebilir. Bardak da suyu tutabilir. İllüzyon kendine göre bir işleve sahiptir, ancak içkin bir kendiliğe sahip değildir.

Sığınmanın temeli budur. **'BUDA, DHARMA VE SANGHA'YA, AYDINLANMAYA DEK SİĞİNİYORUM.'**

BODHİCİTTA

Sonra, **'CÖMERTLİKTEN VE DİĞER MÜKEMMELLİKLERDEN DOĞAN ERDEMLE TÜM DUYUMSAYANI VARLIKLARIN YARARI İÇİN AYDINLANMAYA ULAŞAYIM.'** deriz. Erdem uygulaması önemlidir. Her ne kadar boşluğun, bilgeliğin bakış açısına göre bizim erdemli dediğimizle erdemsiz dediğimiz şeyler arasında gerçek bir farklılık yok ise de, bu hikâyenin sadece bir yarısıdır, çünkü bilgeliğin ve yöntemin, bilgeliğin ve merhametin yan yana gitmeleri gerekir. Her ne kadar gerçekten var olan bir varlık yoksa da, deneyimlere sahibiz ve deneyimlediğimiz şey enerjinin hareketidir. Bilindiği üzere, çeşitli enerji formları bizi farklı yollardan etkiler.

Eğer bir Mickey Mouse çizgi filminin ardından bir korku filmi izlerseniz, birbirinden çok farklı türde iki deneyiminiz olur. Her ikisi de televizyondaki 'boş' programlardan ibarettir. Hiçbiri gerçekten hakiki olmasa da, sahip oldukları işlev, varlığımız üzerinde sahip oldukları etki çok farklıdır. Korku filmini izlediğimizde, bir tür tikslenme, çekilme olur; cildimiz gerilir, diyaframımız gerilir, soluk alıp verişimiz değişir. Bu örnek, erdemle enerjilerin katılımının bir niteliği ya da kuvveti olma yoluna işaret eder. Tezahürün bu tabiatı, aydınlanmaya giden yolumuzu kolaylaştırma olasılığına sahiptir, çünkü başkalarıyla birlikte dünyada var olma yolumuzu aydınlatır.

Kendi gerçek doğamıza uyanmak, kendimizi özgürleştirmeyi veya olağan benlik duygumuzu inşa ettiğimiz sınırlayıcı bağlanma kalıplarının saliverilmesini içerir. Bu açık özgürlük hali ortaya çıktığında, bu **bağlantılı olarak** var olma, tezahür etme özgürlüğüdür. Ne yapacağız? Sahne hazırlanmış; perde açılmakta. Oynamamız gereken rol nedir? Başkalarının ihtiyaçlarını karşılayabilecek kaynaklara sahip miyiz?

Kendi kaynağımız/tabanımız olan açık genişliğe uyanışımızda doğal halimiz veya Dharmakaya'yız. Deneyimin dolaysız, ikilik içermeyen alanına açılışımızda ışık saçan halimiz veya Sambhogakaya'yız. İçinde tezahür ettiğimiz belirli duruma açılış ve yanıt verişimizde, iletişim halimiz veya Nirmanakaya'yız.

Bu, hareketsizlik ve hareketin doğal bütünleşmesi, Buda'nın hakikatidir. Ancak bununla birlikte her bir Buda'nın tezahür ettiği biçiminin kendine has özgünlüğü, geçmiş etkinliklerinin meyvesidir; adanmışlıklarının, uygulamalarının ve öğrenmelerinin. Tezahür diğeri içindir, diğeriyle birlikte – bunun için gereken potansiyel, hem içkin hem de geliştirilmiştir. Öyleyse cömertlik, sabır, cesaret ve benzeri özellikleri geliştirdiğimizde, bu özellikler bize yolculuğumuzda yardım eder ve aynı zamanda yanıt verme kapasitemizin olgunlaşmasını da sağlarlar. Örneğin cömertliğin aşkın özelliği ya da mükemmelliği. Cömertlik bir şeyleri kendine saklamamak, paylaşmak demektir. Nasıl paylaşalım? Sahip olduklarımızı paylaşacağız... Ancak siz *benim* sahip olduklarımızı beğenmeyebilirsiniz. Dün gece domuz sosisimiz vardı, bunu paylaşmak çok güzel. Ama bazı insanlar böyle bir ikramdan hazzetmeyebilirler. Bu durumda, cömertliğin bir kısmı da, başkasının yararına olacak şeyi vermenin bir yolunu bulmaktır. Kişinin kendi kaygıları için yeterli olan kapasite açıklığı yeniden yapılandırılmalı veya genişletilmelidir ki diğer insanların kendi belirli özellikleri doğrultusundaki gereksinimlerine de yanıt verebilme imkânı olsun. Demek ki, başkası – bir başkasının kendi belirli özellikleri –, değişik

şekillerde, farklı türdeki varlıkların ihtiyaçları her ne gerektiriyorsa, ona uygun biçimi göstermesi, onun gerektirdiklerini ihsan etmesi için Dharmakaya'ya bir yakarıştır.

Geleneğe göre Buda Bodhgaya'daki Bodhi ağacının altında aydınlandığında, ilk başta, kimse anlamayacağı için konuşmamaya karar vermiş. Sonra birçok tanrı gelip ondan istekte bulunmuş; "Lütfen bir şey söyle, duyumsayan varlıkların anlamalarına yardımcı ol". Metne göre Buda ancak bundan sonra konuşmuş. Karmik yapının desenlerinin çok çeşitli olması nedeniyle o, seksen dört bin farklı çeşit Dharma anlatmış. Buda – Dharmakaya denilen - söylenemez olanı ise kendisine saklamış; bunu kimse söyleyemez. Fakat varlıklara, kendi ifade edilemez deneyimlerine uyandıracak bir uygulamaya ya da bir yola girmelerinde yardımcı olmak için Buda, farklı türden insanları kendi deneyimlerinin doğrudan idrakine taşımak üzere çok farklı türde örnekler kullanmış.

Mükemmellikleri uyguladığımızda, bilgelik ve merhametle bütünleşiriz. Veren kişinin, verilen kişinin ve verilen şeyin boşluğunu idrak etmek, bilgeliğin içinden gelen cömertlik uygulamasıdır. Merhamet uygulaması, diğerinin kabul etme kapasitesine uygun şekilde verme yeteneğidir.

Bazen hayat çok sinir bozucu olabilir çünkü yapmaktan hoşlandığımız şeyler, başarabileceğimizi hissettiğimiz şeyler, içinde bulunduğumuz durum tarafından bozulmuş veya engellenmiş gibi görünebilir. İşyerinde bir şeyleri nasıl iyileştirip geliştireceğimiz hakkında birçok fikrimiz olabilir ama 'parlak' fikirlerimiz başkalarının 'aptallığı' tarafından engellenir. Açıklığımız egomuzla ne kadar bağlantılı olursa, o kadar çok acı çekeriz. Bu yüzden açıklığı ve egoyu ayırmalıyız. Bu durumda, açıklık, bireyler olarak en iyi olduğunu düşündüğümüz şeye odaklanmak yerine, ikilik içermeyenin içinde işlev görür. Yani özne ve nesnenin birleşik, bütünleşik deneyimsel alanı, açıklığın alanıdır. "Ne işe yarayacak?" diye sormak kişinin egosundan uzaklaşmayı sağlar. Bununla birlikte, hem kişinin kendisi hem de diğeri aynı alanın parçası olduğu için, bu fedakârlık meselesi değildir. "Kazanmalıyım" demenin veya "Kazanmalısın" demenin pek bir faydası yoktur. Amaç herkes için fayda sağlamaktır! Hepimiz için işlev gören bir yolu nasıl bulabiliriz? Bu, Nirmanakaya'nın özelliğidir; bağlı, hassas ve güçlü.

Bizler Batı'da çok şanslıyız çünkü istediğimiz gibi yaşamak için çok fazla sosyal özgürlüğe sahibiz ki buna uygulama yapmak da dâhildir. Yine de burada bile bazı insanlar yaşamları boyunca zengin, ünlü ve halkın gözü önünde olmaya mahkûmdur. Süpermarkete gidip kuyrukta beklemek gibi sıradan şeyler yapamazlar. Bu, şefkatin niteliğine bir sınırlama oluşturabilir, çünkü yukarıdan bakış, yer seviyesinden bakış değildir. Her şey olabilmek için - ki gereken budur - insanın hiçbir şey olmaması gerekir. Sonra hiçbir şeyden her şey gelir. Ama eğer bir şeyseniz, her zaman bir şey-liğinizi dikte etmeye çalışacaksınız ve bu durumunuzla sadece bir şey-liği sizin bir şey-liğiniz ile uyumlu olanlarla ilişki kuracaksınız.

Bazı Batılı uygulayıcılar son hayatlarında Tibetli bir yogi olduklarına dair fanteziler üretiyor ya da bir gün birilerinin onları büyük bir reenkarnasyon, bir tulku olarak tanıyacağına dair hayaller kuruyorlar. Bu fanteziler anlaşılabilir olsa da bir yararları yoktur zira sıradan olmak çok özeldir. Sıradan olan her yere gidebilir. Eğer ünlü olursanız, gidemeyeceğiniz birçok yer, yapamayacağınız pek çok şey olacaktır. Bir paparazzi tarafından takip edilmeyi kim ister?

Bodhisattva uygulamasının özü, rahat ve açık kalmak ve kendimize, kendisini gösteren durumlara uyumlu bir yanıt olarak tezahür etme izni vermektir. Bodhisattva yolunda ilerledikçe ne kadar kısıtlandığımızı ve denizde suyun bizi tutup geri çekişine benzer bir tür dip akıntısının mevcut olduğunu daha çok fark ederiz. Buna karşı koymak için ihtiyacımız olan bilgelik uygulaması yapmaktır. Ne kadar çok bilgelik uygulaması yaparsak, o kadar sakin ve huzurlu oluruz.

Bunun ardından gelecek tehlike kuşkusuz ki, rahatsız edilmeme isteği olacaktır; bunun da gündelik dünyaya ve diğerleriyle olmaya geri dönme suretiyle düzeltilmesi gerekir. İlk başlarda,

uygulamalarımız sırasında daha çok açıklık bulur; ancak ardından dünyaya geri döndüğümüzde daha çok aldaniş yaşarız. Bu yolla açılış ve kapanış dalgalarının birbiri ardına kendilerini gösterdiği dalgalanma yoluna gireriz, ta ki kendimizi dalgalanmanın tüm evrelerinde açık halde buluncaya kadar.

Türkçe çeviri: 14.11.2020 – Mesut ÜK